

WYROK TRYBUNAŁU

(trzecia izba)

z dnia 14 kwietnia 2005 r.

w sprawie C-243/04 P Zoé Gaki-Kakouri przeciwko Trybunałowi Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich⁽¹⁾**(Odwołanie — Uposażenie i świadczenia na rzecz członków i byłych członków Trybunału — Uprawnienia rozwiedzionej małżonki byłego członka Trybunału po jego śmierci)**

(2005/C 132/22)

(Język postępowania: francuski)

W sprawie C-243/04 P mającej za przedmiot odwołanie w trybie art. 56 Statutu WE Trybunału Sprawiedliwości, które wpłynęło do Trybunału w dniu 9 czerwca 2004 r., wniesione przez Zoé Gaki-Kakouri zamieszkałą w Atenach (Grecja) (adwokat: H. Tagaras, w której drugą stroną był Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich (pełnomocnik: M. Schauss), Trybunał (trzecia izba) w składzie: A. Rosas (sprawozdawca), prezes izby, A. Borg Barthet, A. La Pergola, S. von Bahr i J. Malenovský, sędziowie; rzecznik generalny: L. A. Geelhoed, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 14 kwietnia 2005 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

1. Odwołanie zostaje oddalone.
2. Zoé Gaki-Kakouri zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 190 z 24.07.2004

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Oberster Gerichtshof z dnia 2 lutego 2005 r. w sprawie Reisch Montage AG przeciwko Kiesel Baumaschinen Handels GmbH**(Sprawa C-103/05)**

(2005/C 132/23)

(Język postępowania: niemiecki)

W dniu 2 lutego 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Oberster Gerichtshof (Austria) z dnia 2 lutego 2005 r. w sprawie Reisch Montage AG przeciwko Kiesel Baumaschinen Handels GmbH.

Oberster Gerichtshof zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie:

Czy skarżący może powołać się na art. 6 pkt 1) rozporządzenia (WE) nr 44/2001⁽¹⁾, jeżeli wnosi powództwo przeciwko osobie zamieszkałej w państwie, którego sąd jest właściwy do rozpoznania sprawy oraz przeciwko osobie zamieszkałej w innym Państwie Członkowskim, jednakże powództwo przeciwko osobie zamieszkałej w państwie, którego sąd jest właściwy do rozpoznania sprawy jest niedopuszczalne już w momencie jego wniesienia z powodu postępowania upadłościowego wszczętego w stosunku do jej majątku, które według prawa krajowego skutkuje niedopuszczalnością.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. L 012, str. 1).

Skarga wniesiona w dniu 3 marca 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Austrii**(Sprawa C-109/05)**

(2005/C 132/24)

(Język postępowania: niemiecki)

W dniu 3 marca 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez Minasa Konstantinidisa i Bernharda Schimę, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Republice Austrii.

Komisja wnosi do Trybunału o:

- 1) stwierdzenie, że ograniczając w § 5 ust. 1 Verordnung über die Abfallvermeidung, Sammlung und Behandlung von Altfahrzeugen (rozporządzenie w sprawie zapobiegania powstawaniu odpadów, zbierania i przetwarzania pojazdów wycofanych z eksploatacji) obowiązek nieodpłatnego zbierania
 - (1) do wycofanych z eksploatacji pojazdów tych marek, które zostały wprowadzone do obrotu przez istniejących producentów i importerów, oraz
 - (2) do pojazdów zarejestrowanych w Austrii,

Republika Austrii uchybiła swoim zobowiązaniom, które na niej ciąży na mocy art. 5 dyrektywy 2000/53/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 września 2000 r. w sprawie pojazdów wycofanych z eksploatacji⁽¹⁾.

- 2) obciążenie Republiki Austrii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Przepis rozporządzenia Republiki Austrii w sprawie pojazdów wycofanych z eksploatacji stanowiący, że producenci lub importerzy są zobowiązani do zbierania wycofanych z eksploatacji pojazdów tej marki, którą wprowadzili do obrotu, o ile pojazdy te zostały zarejestrowane w Austrii, stanowi naruszenie art. 5 dyrektywy 2000/53/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 września 2000 r.

Dyrektywa zobowiązuje Państwa Członkowskie do stworzenia takich systemów zbierania pojazdów, żeby zbierane były wszystkie pojazdy wycofane z eksploatacji niezależnie od ich marki oraz ustanawia wolny od opłat obowiązek zbierania pojazdów wycofanych z eksploatacji. Celów tych nie spełnia regulacja austriacka, ponieważ zawiera ona podwójne ograniczenie: ograniczenie obowiązku zbierania do marek, które dany producent lub importer wprowadził do obrotu i ograniczenie obowiązku zbierania do pojazdów zarejestrowanych w Austrii.

Komisja nie podziela stanowiska Republiki Austrii, że zróżnicowanie na podstawie rejestracji w kraju jest rzeczowo uzasadnione, ponieważ tylko w ten sposób można zapobiec obciążeniu w sposób silnie nieproporcjonalny poszczególnych producentów w wyniku obowiązku zbierania. Komisja podnosi natomiast, że jeżeli w praktyce okazałoby się, iż w wyniku nieodpłatnego zbierania nie zarejestrowanych w kraju pojazdów wycofanych z eksploatacji miałyby dojść do nieproporcjonalnego obciążenia poszczególnych producentów lub importerów względnie podmiotów zajmujących się zbieraniem, to należy to uwzględnić w ramach postępowania na podstawie art. 5 ust. 4 akapit 4 dyrektywy. Przepis ten przewiduje, że Komisja będzie regularnie monitorować wykonanie obowiązku nieodpłatnego zbierania, aby zapewnić, że nie powoduje to zakłóceń na rynku.

(¹) Dz.U. L 269, str. 34

Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony postanowieniem Consiglio di Stato (szósta izba), wydanym dnia 22 października 2004 r. w sprawie Ministero dell'Industria, Commercio ed Artigianato przeciwko Lucchini Siderurgica Spa

(Sprawa C-119/05)

(2005/C 132/25)

(Język postępowania: włoski)

W dniu 14 marca 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Consiglio di

Stato (szósta izba), wydanym w dniu 22 października 2004 r. w sprawie Ministero dell'Industria, Commercio ed Artigianato przeciwko Lucchini Siderurgica Spa.

Consiglio di Stato zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

- 1) Czy dokonanie przez administrację krajową windykacji pomocy od podmiotu prywatnego — pomimo wydania przez sąd cywilny wyroku stwierdzającego bezwarunkowy obowiązek wypłaty rzeczowej pomocy — jest prawnie dopuszczalne i obligatoryjne w świetle zasady pierwszeństwa podlegających bezpośredniemu stosowaniu postanowień prawa wspólnotowego, którymi w niniejszej sprawie są postanowienia ogólnej decyzji EWWiS nr 3484 z 1985 r., decyzji Komisji z dnia 20 czerwca 1990 r. notyfikowanej w dniu 20 lipca 1990 r. oraz decyzji Komisji nr 5259 z dnia 20 września 1996 r. w sprawie windykacji pomocy, stanowiące podstawę prawną zaskarżonego w niniejszym postępowaniu środka w zakresie windykacji (tj. dekretu nr 20357 z dnia 20 września 1996 r. uchylającego dekret nr 17975 z dnia 8 marca 1996 r. i dekret nr 18337 z dnia 3 kwietnia 1996 r.)?
- 2) Czy też, w świetle ogólnie przyjętej zasady, że decyzje w przedmiocie windykacji pomocy podlegają prawu wspólnotowemu, podczas gdy ich wykonanie i związane z nim postępowanie windykacyjne — w razie braku przepisów wspólnotowych — podlega prawu krajowemu (zob. w zakresie tej zasady wyrok Trybunału Sprawiedliwości w połączonych sprawach 205 do 215/82 Deutsche Milchkontor przeciwko Bundesamt für Ernährung und Forstwirtschaft), postępowanie w zakresie windykacji pomocy jest prawnie niedopuszczalne w świetle konkretnego orzeczenia sądu mającego powagę rzeczy osądzonej (art. 2909 Kodeksu cywilnego), które wywołuje skutki prawne między podmiotem prywatnym a administracją i zobowiązuje administrację do zastosowania się do niego?

Skarga wniesiona w dniu 21 marca 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

(Sprawa C-126/05)

(2005/C 132/26)

(Język postępowania: angielski)

W dniu 21 marca 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez N. Yerrell, działającą w charakterze pełnomocnika, z adresem do doręczeń w Luksemburgu przeciwko Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej.